

Sygn. akt III AUa 1450/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot
Sędziowie:	SSA Maria Michalska-Goźdź SSA Ewa Cyran (spr.)
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **K. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy K. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 25 września 2012 r. sygn. akt VII U 649/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2012 roku o znaku (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., po rozpoznaniu wniosku z dnia 22 marca 2012 roku odmówił K. N. prawa do emerytury z powodu nie udowodnienia przez niego na dzień 31 grudnia 1998 roku wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uwzględnił okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Spółdzielczym Kombinacie (...) w Z. od 23 sierpnia 1974 roku do 17 maja 1982 roku, w wymiarze łącznym 7 lat, 8 miesięcy i 26 dni. Do tego okresu nie zaliczył natomiast zatrudnienia w tym zakładzie pracy od 18 maja 1982 roku do 4 września 1993 roku na stanowisku traktorzysty, argumentując, że wnioskodawca nie był pracownikiem w myśl przepisów Kodeksu Pracy, lecz członkiem spółdzielni, co oznacza, że łączył go z pracodawcą stosunek cywilno - prawny a nie stosunek pracy. Na podstawie zgromadzonych dokumentów za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku organ rentowy uznał staż pracy ubezpieczonego wynoszący łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 lat i 13 dni z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. N. w dniu 17 kwietnia 2012 roku w formie ustnej do protokołu sporządzonego przez pracownika pozwanego organu rentowego.

Na rozprawie w dniu 25 września 2012 roku odwołujący wniósł o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w Spółdzielczym Kombinacie (...) w G. na stanowisku traktorzysty w latach 1982 -1993.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 25 września 2012 r. (sygn. akt VII U 649/12) oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia.

K. N. urodzony (...), ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą ciągnika. Odwołujący posiada uprawnienie do kierowania samochodami ciężarowymi kategorii T.

Od 2 marca 1970 roku do 21 grudnia 1970 roku odwołujący pełnił zasadniczą służbę wojskową w Jednostce Wojskowej w W..

Pierwszą pracę zarobkową odwołujący podjął w dniu 23 sierpnia 1974 roku w Spółdzielni (...)w Z., gdzie wykonywał pracę kierowcy ciągnika, wymienioną w wykazie A Dział VIII poz.3 pkt 1 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8, póź. 43 ze zm.). Stosunek pracy został rozwiązany w dniu 17 maja 1982 roku. Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył odwołującemu cały okres zatrudnienia w wymiarze 7 lat, 8 miesięcy i 26 dni.

W dniu 17 maja 1982 roku doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy K. N. a zarządem (...) Spółdzielni (...)z siedzibą w miejscowości G. w sprawie warunków pracy członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Na mocy §1 porozumienia odwołujący jako członek spółdzielni został zatrudniony od 17 maja 1982 roku w Dziale Produkcji Roślinnej na stanowisku kierowcy ciągnikowego. Za świadczoną pracę odwołujący był wynagradzany w formie udziału w dochodzie spółdzielni odpowiednio do wkładu pracy. Normy i stawki dniówek obrachunkowych określał odrębny regulamin uchwalony przez Zebranie Przedstawicieli Członków z dnia 6 marca 1982 roku. Odwołujący podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie dekretu z dnia 4 lipca 1976 roku o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 10, póź. 54).

Spółdzielnia zatrudniająca odwołującego posiadała status rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W dniu 20 maja 1982 roku odwołujący złożył na piśmie deklarację przystąpienia na członka (...)Spółdzielni (...), zobowiązując się do przestrzegania przepisów statutu i uchwał organów Spółdzielni. Uchwałą Walnego Zgromadzenia z dnia 6 lipca 1982 roku odwołujący został przyjęty na członka (...)Spółdzielni (...) i wpisany do rejestru członków spółdzielni pod numer (...). Przez cały okres zatrudnienia odwołujący wykonywał pracę na stanowisku kierowcy ciągnika typu (...)w pełnym wymiarze godzin. Z analizy wykazu przepracowanych dniówek obrachunkowych w rzeczonej spółdzielni wynika, że odwołujący przepracował w 1982 roku - 211 dni, w 1983 roku - 359 dni, w 1984 roku - 385 dni, w 1985 roku - 311 dni, w 1986 roku - 317 dni, w 1987 roku - 352 dni, w 1988 roku - 354 dni, w 1989 roku - 348 dni, w 1990 roku - 363 dni, w 1991 roku 310 dni, w 1992 roku - 345 dni, a w 1993 roku -194 dni.

K. N. został skreślony z rejestru członków w (...) Spółdzielni (...)z siedzibą w miejscowości G. w związku z postawieniem spółdzielni w stan upadłości.

W dniu 6 września 1993 roku zarząd Spółdzielczego Kombinatu (...) w likwidacji w G., będący następcą prawnym (...)Spółdzielni (...) w G., wystawił odwołującemu świadectwo członkostwa, w którym potwierdził, że K. N. był członkiem Spółdzielczego Kombinatu (...) w G. w okresie od 17 maja 1982 roku do 4 września 1993 roku i zajmował stanowisko pracownika fizycznego.

Od 9 września 1993 roku do 8 września 1994 roku odwołujący był zarejestrowany w Rejonowym Urzędzie Pracy w Z., jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku z tytułu pozostawania bez pracy od 9 września 1993 roku do 8 września 1994 roku.

Decyzją z dnia 26 października 1994 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką 2 grupy inwalidów poczynając od 1 lipca 1994 roku, tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Wypłata renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy była kontynuowana przez organ rentowy do 31 stycznia 2001 roku. Począwszy od 1 lutego 2001 roku odwołujący ma ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe, na podstawie decyzji z dnia 25 lipca 2002 roku, wykonującej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 czerwca 2002 roku wydanego w sprawie VII U 5840/01.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wydał w dniach 20 stycznia 2011 roku, 11 sierpnia 2011 roku i 28 września 2011 roku trzy decyzje odmawiające K. N. prawa do emerytury uznając, że wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Na skutek kolejnego wniosku odwołującego z dnia 23 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 29 marca 2012 roku, od której ubezpieczony wniósł odwołanie do tut. Sądu.

K. N. nie spełnia warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony ukończył w dniu (...) roku 60 lat. Nie przystąpił on do otwartego funduszu emerytalnego. Odwołujący nie pozostaje w stosunku pracy.

Udowodnił on 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym w warunkach szczególnych - 7 lat, 8 miesięcy i 26 dni. Do okresów uzupełniających organ rentowy zaliczył odwołującemu okres pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym ojca w okresie od 22 października 1966 roku do 2 marca 1970 roku i od 21 grudnia 1970 roku do 23 sierpnia 1974 roku w wymiarze 7 lat i 13 dni.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok uznając, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. argumentował odmowę przyznania prawa do emerytury brakiem spełnienia przez odwołującego warunku posiadania na dzień 31 grudnia 1998 roku 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach. Pozwany organ rentowy podnosił, że odwołujący zatrudniony w Spółdzielczym Kombinacie (...) w likwidacji w G. jako traktorzysta od 17 maja 1982 roku do 4 września 1993 roku nie posiadał statusu pracownika w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, ponieważ wykonywał zatrudnienie w ramach łączącego go ze spółdzielnią stosunku członkostwa.

Odwołujący domagał się zaliczenia okresu zatrudnienia w Spółdzielczym Kombinacie (...) w likwidacji w G. na stanowisku traktorzysty w latach 1982 - 1993.

Bezspornym jest, że w dacie zgłoszenia wniosku tj. w dniu (...) roku odwołujący osiągnął wiek 60 lat życia i spełnił warunek wymieniony w art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej, mianowicie rozwiązał stosunek pracy w dniu 4 września 1993 roku.

Nie pozostawał również sporny łączny staż pracy ubezpieczonego wynoszący 25 lat. Poza sporem była również okoliczność nieprzystąpienia przez odwołującego do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że odwołujący był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w G. w okresie od 17 maja 1982 roku do 4 września 1992 roku na stanowisku kierowcy ciągnika, w dniu 6 lipca 1982 roku uzyskał członkostwo w spółdzielni i podlegał ubezpieczeniu społecznemu podstawie dekretu z dnia 4 marca 1976 roku o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin. Okoliczność ta wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z akt osobowych odwołującego - deklaracji członkowskiej z dnia 20 maja 1982 roku i uchwały Walnego

Zgromadzenia Członków z dnia 6 lipca 1982 roku w przedmiocie przyjęcia odwołującego na członka spółdzielni. W konsekwencji, do pracy odwołującego w spółdzielni w okresie od 17 maja 1982 roku do 4 września 1992 roku na stanowisku kierowcy ciągnika, nie mają zastosowania powołane przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Podkreślić należy, że praca w spółdzielni jest traktowana jako praca wykonywana na innej podstawie niż stosunek pracy, a rolnicze spółdzielnie produkcyjne nie są dla swych członków zakładem pracy. Zachodzi bowiem zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w spółdzielni produkcyjnej. W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W konsekwencji tych rozważań Sąd Okręgowy argumentował, iż z okoliczności sprawy wynika, że w spornym okresie wnioskodawca nie pozostawał w stosunku pracy, ale wykonywał pracę na rzecz spółdzielni produkcyjnej w następstwie ciężącego na nim obowiązku członkowskiego. Nie ma więc podstaw do zaliczenia tego okresu jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Na gruncie ustawy z dnia 17 lutego 1961 roku o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. z 1961 roku Nr 12, póź. 61 ze zm.), jak też ustawy z dnia 16 września 1982 roku - Prawo spółdzielcze (tekst jedn.: Dz. U. z 1995 roku Nr 54, poz. 288 ze zm.), obowiązujących w okresie zatrudnienia odwołującego oraz utrwalonego orzecznictwa przyjmowany jest jednolity pogląd, że prawo i obowiązek pracy członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej wynika ze stosunku członkostwa; inaczej mówiąc - członkostwo w rolniczej spółdzielni produkcyjnej stanowi podstawę do świadczenia pracy i do takich stosunków nie mają zastosowania przepisy powszechnego prawa pracy, jako że ich podłożem jest cywilnoprawny charakter stosunku członka ze spółdzielnią w zakresie świadczenia pracy.

Reasumując Sąd I instancji uznał, że odwołujący nie wykazał, że jako członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej wykonywał swą pracę w reżimie ściśle takim jaki przewidziany jest w stosunku pracy w rozumieniu art.22 kp. Nie kwestionując zaliczonego przez pozwany organ rentowy okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach w Spółdzielni (...) w Z. od 23 sierpnia 1974 roku do 17 maja 1982 roku w wymiarze 7 lat, 8 miesięcy i 26 dni, odwołujący nie spełnia wymogu ustawowego 15-u lat pracy w szczególnych warunkach.

Wyrok ten w całości apelacją zaskarżył odwołujący K. N.. Apelujący podnosił, iż okresem spornym w tej sprawie jest czas pracy na rzecz (...)Spółdzielni (...). Skarżący argumentował, iż 6 lipca 1982 roku uzyskał członkostwo w spółdzielni i podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie dekretu z dnia 4 marca 1976. W tym okresie pracował jako kierowca ciągnika. Prace wykonywał tak jakby był zatrudniony na umowę o pracę, argumentował iż miał wyznaczone godziny pracy, podlegał kontroli wykonanej pracy, czuł się tak by był pracownikiem w rozumieniu Kodeksu Pracy.

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Pozwany organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy oraz zastosował właściwe przepisy prawne. Sąd Okręgowy w sposób trafny i wnikliwy przeanalizował powołane podstawy prawne. Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione ustalenia, dokonana wykładnię przepisów i w konsekwencji zaprezentowane stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty zawarte w apelacji nie mogą zasługiwać na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy odwołujący K. N. legitymuje się wymaganym okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach a jego istota sprowadzała się do oceny czy praca odwołującego w Spółdzielczym

Kombinacie (...) w likwidacji w G. w charakterze traktorzysty może zostać zaliczona jako praca w warunkach szczególnych.

W pierwszej kolejności wskazać należało podstawy prawne niniejszego wyroku.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2009.153.1227.j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do brzmienia ust. 2 tej ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Zgodnie z ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do treści § 4 ust 1 tegoż rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

§ 3 stanowi zaś, iż za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Cel ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się zatem na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Wskazać także należy, iż prawo do emerytury w

obniżonym wieku emerytalnym stanowi odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i określonego w nim wieku emerytalnego, tak więc przepisy regulujące to prawo należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony przez Sąd I instancji iż w spornym okresie zatrudnienia od 17 maja 1982r. do 4 września 1992 r. w Spółdzielczym Kombinacie (...) w likwidacji w G. w charakterze traktorzysty, odwołujący nie posiadał statusu pracownika, ponieważ wykonywał zatrudnienie w ramach łączącego go ze spółdzielnią stosunku członkostwa co potwierdza dokumentacja osobowa odwołującego (k.8 akt rentowych – świadectwo członkostwa) posiadał więc status członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

W tej kwestii zaś istnieje ugruntowane już orzecznictwo Sądu Najwyższego, którego poglądy sąd odwoławczy w niniejszym składzie przyjmuje za własne na gruncie niniejszej sprawy.

Między innymi, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia z dnia 19 stycznia 2012 r. I UK 325/11 ustalił, że praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach. Należy wskazać, iż orzecznictwo Sądu Najwyższego w kwestii prawa członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym jest bogate i ugruntowane. Już w wyroku z dnia 18 stycznia 2005 r., II UK 136/04 (LEX nr 602703), Sąd Najwyższy jednoznacznie rozstrzygnął, że jako praca w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów art. 32 ustawy emerytalnej nie może być kwalifikowana praca wykonywana w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Stanowisko to zostało podtrzymane w wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 142/01 (ONSP 2005 nr 17, poz. 272), w którym stwierdzono, że praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, a stanowisko to było konsekwentnie podtrzymane w późniejszych orzeczeniach (por. np. wyroki z dnia 21 października 2009 r., I UK 115/09, LEX nr 558571; z dnia 8 grudnia 2009 r., I UK 186/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 189 oraz z dnia 20 czerwca 2011 r., I UK 83/11, dotychczas niepublikowany), w których wyrażono zgodnie pogląd, że po pierwsze - podstawą świadczenia pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną (art. 138 i nast. Prawa spółdzielczego) przez jej członka nie może być stosunek pracy, po drugie - okres wykonywania pracy w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy emerytalnej oraz po trzecie przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach ograniczenie prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (art. 32 Konstytucji RP).

Reasumując, Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, właściwie stosując przepisy postępowania, a w następstwie zasadnie zastosowanych przepisów prawa materialnego należycie rozstrzygnął w przedmiocie roszczeń zgłoszonych przez wnioskodawcę. Ponadto, w toku postępowania apelacyjnego odwołujący nie przedstawił jakichkolwiek zarzutów, które mogłyby być podstawą zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

/SSA Ewa Cyran/ /SSA Dorota Goss-Kokot/ /SSA Maria Michalska-Goźdz/